

[Gunnar Fog-Petersen.]

Med Hensyn til den anden Indvending, man har, at Staten faar for stor en Indflydelse paa Banken i Fremtiden, forekommer det mig, at man snarere, hvis man vilde vende sig kritisk mod det foreliggende Lovforslag, kunde sige, at naar vi nu gaar over til en Tilstand, hvor Staten indskyder Grundfonden, og Staten faar et Hovedansvar, som den for Resten altid har haft i Realiteten, for Landets Pengevæsen, lader man det private Erhvervsliv have en for betydelig, en for langvarig, en for stor Indflydelse. Den Kritik kunde med lige saa stor Ret føres frem fra et Synspunkt, der ikke er hildet hverken i det ene eller det andet Princip, og det har jeg ikke noget at indvende imod, tværtimod. Jeg vil fremhæve det som et Gode, at Overgangen fra det, der var, til det, der kommer, er meget jævn, skabt saaledes, at maaske ikke alle den gamle Banks Traditioner vil gaa med over i den nye Tid; men i hvert Fald vil dens daglige Tilværelse, dens Funktion, dens Betydning i det allervæsentligste blive den samme, og den gamle Ledelse vil jo i høj Grad gaa igen, og ikke som Spøgelse i Bankens Guldkælder, men som levende Deltagere i Bankens Styrelse i Henhold til Lovforslagets § 30. Kontinuiteten bevares, og det skønner jeg ikke er noget, man skal beklage sig over ved et Lovforslag af denne Art. Men paa den anden Side kan man ikke komme til andet Resultat, end at som hele Udviklingen er i Verden, som den ogsaa har været herhjemme — det bestrides heller ikke af Partiet Venstre —, er en øget Statsindflydelse hos Centralpengevesenet i Landet en Nødvendighed.

Naar man staar hinanden saa nær, er det, jeg beklager, at man søger Særstandpunkter i Stedet for at søge det fælles, og her er jo Tale om noget, som i egentligste Forstand skulde være fælles for alle; inden for vort Folk er det fælles, derfor burde det ogsaa være fælles for alle inden for Folkerepræsentationen, inden for Rigsdagen, og det er jo ogsaa den nye Ledelse i dette Pengeinstitut Udtryk for ved Rigsdagens Deltagelse deri og ved Statens øgede Ansvar, hvad jeg anser for ganske nødvendigt.

Jeg kan altsaa anbefale Lovforslaget til Vedtagelse, og jeg haaber, at det kan gennemføres hurtigst muligt her, idet jeg beklager, at vi ikke kan være enige om en saadan Sag. Jeg anbefaler Lovforslaget til Vedtagelse; jeg har ikke noget Ønske om Ændringer, men kommer Sagen i Udvalg, gaar jeg ud fra, at det bliver en kort Udvalgsbehandling.

P. Christensen: Den ærede konservative Ordfører (Stein) anførte over for Princippet „ren Statsbank“, at Staten i 1813 maatte kapitulere over for det private Initiativ. Ja, det er rigtigt, men jeg vil gerne understrege, at det var rigtignok den eneældige Statsmagt, der maatte kapitulere. Det var et politisk System i Likvidation, et System, som i de følgende Aar, 1837—48, likviderede, blev afsluttet, og det kan ikke sammenlignes med Nutiden.

Stein: Det er rigtigt, at jeg henviste til, at Statsmagten havde maattet give op paa dette Omraade og havde erkendt sin manglende Evne til tilrettelægge Landets Seddelforhold paa en tilfredsstillende Maade. Nu siger det ærede Medlem, at det var Enevælden, der dengang havde Ansvaret for Styret her i Landet. Det afgørende var Misbruget af Seddeludstedelsesretten, og jeg føler mig paa ingen Maade overbevist om, at et tilsvarende Misbrug af Seddeludstedelsesretten ikke ogsaa kan ske under de Former, hvorunder Landet nu ledes.

Ministeren for Handel, Industri og Søfart (Kjærboel): Jeg takker de ærede Ordførere for Regeringspartierne og Det konservative Folkeparti for den Tilslutning, de har givet Lovforslaget. Til den ærede Ordfører for Partiet Venstre (Rytter) skal jeg bemærke, at jeg beklager, at denne meget betydningsfulde Lov ikke kan gennemføres med Tilslutning af Venstre. I de Bemærkninger, som den ærede Ordfører fremkom med, i øvrigt i meget afdæmpet Form, laa der jo Udtryk for et tilsvarende Standpunkt som det, Venstre i det andet høje Ting har indtaget. Ordføreren beklagede, at jeg ikke kunde gaa længere i Retning af Imødekommenhed over for Venstre, som jo har søgt at trænge Statens Indflydelse paa Banken længst muligt tilbage. Jeg beklager, at det til Trods for den Imødekommenhed, jeg har vist, ikke er lykkedes at opnaa Enighed med Partiet Venstre. Naar den ærede Ordfører bl. a. pegede paa Repræsentantskabets Selvsupplering, vil jeg gerne gøre opmærksom paa, at dette Lovforslag ogsaa bygger paa den Omstændighed, at der er truffet en Overenskomst med Nationalbanken, en Overenskomst, som maa respekteres, og som det har været nødvendigt i mindst mulig Grad at røre ved. Jeg kan heller ikke anerkende det rigtige i, at Direktionen skulde vælges for et bestemt Aaremaal. Jeg anser det for at være en uheldig Ordning, som meget let vil medføre Usikkerhed. Og jeg vil — til